

PREU.

5 CENT.

• • • • Fa una entremaliadura cada setmana • • • •

ANY 1er • BARCELONA, 22 OCTUBRE 1904 • NÚM. 43

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla de las Flors, 11
— BARCELONA —

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Catalunya, un any. . . . 3 ptas.

Idem, un semestre. . . 2 id.

Extranger, un any. . . . 5 id.

Déixam treure del bagul
tots los trastos del hivern,

perque veig que ja comensa
a apretá una mica'l fret.

Com que'n temps de fret
val més una capa qu'un ba-
rret, veusaquí que he co-
 mensat ja a espolsar las ar-
 nas de la roba de llana, que
 aquest any, ab la calor que
 ha fet, n'hi ha hagut bona
 cullita, de manera qu'he
 trobat los peuchs y lo tapa-
 bocas que semblavan una
 blonda de tant reixats com
 los han deixat.

Valga que tinch un genit
 que no só d'aquells que no
 's recordan de Santa Bár-
 bara sino quan trona y que
 ab temps me previnch pera
 totas las cosas, ó sino prou
 me sembla hauria tingut
 bona anyada de panallons si
 de temps no m'hagués bas-
 queijat pera l'hivernada.

Per aixó he tret a orejar
 la roba del bagul y procurar
 provehirme de lo que falta,
 puig los frets primerenchs
 sobtan lo cos y s'agafa cada
 calapandria que fa de ben
 mal passar, perque com ja's
 diu *val més suhar qu'estusse-*
gar y que *home previngut val*
per dos, veusaquí lo per qué
 vos faig avinent totas aques-
 tas consideracions, perque
 imiteu al vostre amich y
 procureu que'l fret no vos
 trobí descuydats, y aixís,
 com la setmana passada vos
 vaig donar consells pera *ser*
 bons, aquesta setmana vos
 los he volgut dar per *estane*
 de bons, qu'es lo que vol-
 drá sempre

EN PATUFET

Quan l'Octubre es arribat...

Las pluhas del Setembre
als camps han dat sahó,
la tanga ha fet sa feyna,
no's veu gens de rostoll.

A cal ferrer no dormen
l'enclusa, el mall ni'l foch;
si tenen bona feyna
ho saben plá els minyons
qu'hi duhen de l'arada
la rella de tremp fort,
perque'l terror la llossi
y ans de punta de jorn
lo bon pagés junyeixi
lo brau parell de bous
pera llaurar la teixa
a renchs de solchs y solchs,
y en ells depositarhi
la escullida llevar
que granará ufanosa
ratllant de gay verdor
los camps qu'are no mancan
de fecondant sahó,
que tornará, quan siga
l'estiu, catifas d'or.

Ja sab qu'are n'es l'hora
lo destre sembrador
de la llevo' escamparne
en lo pregon dels solchs,
puig que si ho retrassava
per ferho en altres jorns,
no fora la cullita
d'esplet encisador,
ja que'l refrá coneixne
que ho aconsella prou;
Quan l'Octubre es arribat
sembra l'ordi, el segle y'l blat.

MAGARRINTAS

Lo drach

Al nen Ramon Martí y Escala

Sempre qu'En Jaumet no
volia anar a dormir, sos on-
cles l'espantavan fentli oir
los ronchs que eixian de

dessota 'l pis, dihentli que
era'l drach que's menjava
als nens tossuts.

Un dematí, per allà 'ls
volts de Tots Sants, En Jau-
met va convidar a esmorsar
a uns quants companys tant
bonas pessas com ell. Ell no
estava may quiet perque
sempre sentia los ronchs de
aquella bestia.

—¿Qué tens qu'estás tan
neguitós?—li digueren los
altres. Ell los hi explicá
tot, punt per punt, y ab un
crit de sublevació sostiren
al carrer ab las forquillas a
las mans, y En Jaumet, ab
lo ganivet de tallar pá.
Quan van esser devant de
la porta per ahont eixian
los ronchs, ningú gosava
obrir; mes, En Jaumet, de-
cidit, avensá: tot era fosch,
respirantshi un fort baf d'es-
table. Los altres també se-
guiren, y tot d'una la bestia
comensá a xisclar. En Jau-
met l'havía degollat y tots
varen sortir al carrer cri-
dant: ¡Hem mort lo drach!
¡Hem mort lo drach!

Quan l'oncle Ton arribá
a casa y vejé la cort oberta,
ja'n maliciá alguna de cres-
pa. Va entrar y vejé ab
gran sorpresa... que li ha-
vian mort lo porch!

VENTAFOCHS

Als lectors d'«En Pátufet»

Volia empescarme'n una
pels simpàtichs PATUFETS;
pro avuy no n'hi ha pas de
[iets,
veig que no tindrè fortuna.
Ja aixís que suco la ploma
me rellicsa de las mans
y m'embruto tots los guants;
los guants, sí noys, sí, no es
[broma,
puig m'han dit qu'en oca-
[sions

un s'inspira d'allò més
y fa versos com si res
sí a las mans hi dú mitjons.
Pro vaja, tornem a escriure
que no ha sigut res aixó,
y vejám si logro jo
una estona fervos riure.
Tot d'una sento una rialla,
y després un xiuxiuheig,
y una veu que'm crida ¡lleig!
y un'altra li respon ¡calla!
Del sostre surten las veus,
d'aixó ja n'estich segú:
peró no hi veig a ningú
y de tot aixó'm faig creus.
Al cap d'un rato ho veig tot,
veig qui's riu de mi ¡quin
[cas!

son las musas del Parnàs
las que'm mouhen esvalot.
Fins querihent de bona gana
se'm posan a voltar totas,
y saludantme ab llengotas
comensan una sardana
tot cantant: —los nens petits
no poden versificá;
han de creure a la mamá
los nens que's maman los dits.—
Jo, que'm penso se home gran,
es tant lo que m'ha enrabiat,
que'l guant brut m'he descalsat
y al sostre 'ls hi tiro... 'l guant,
y'ls hi dich: —sabrán qui soch,
sa embestida ferm aguanto
y reberán algun tanto,
o potsé algun cop de roch.
Jo, la vritat, me faig creus
qu'un cervell de tan poch pes
tinguin, donas com vostés,
que's tractan de tú ab los deus.

Penjat aixís al estel,
sí vingués forta ventada,
podria, d'una vegada,
enpujarse'm cap al cel.

Pró procurin guillá aviat
y que tinguin un bon viatge—
(aixó'ls hi he dit ¡malvinatje!
crech jo qu'es ensopegat)
Y al cap de molts poch's instants
me va dir la més guapeta,
tot tocantme la barbata:
¿vols que't fassi un joch de mans?
Sense esperar ma contesta
recull lo guant d'allí terra,
y lo masega y l'enterra
dintre sos cabells, molt llesta.
Després veig... ¡aixó ja es massa!
ni per contarho tinch pit...
veig aquell guant convertit
en ¡¡una grossa carbassa!!

LLUISET LLANSA

Cor hermós

En Benet era un xicot molt lleig y desgraciat en son físich.

Semblava mentida que aquella criatura visqués.

Tenia'l cap botarut y'l nas amplíssim.

Las camas, garrellas al inrevés, feyan que's toquesin sos genolls, y'l peus semblavan los d'un ánech.

Cada orella era un motllo de fer fistó, y a cada ull a tot vol se li veyia una vora vermella.

Tot aixó, acompanyat d'un gros gep en lo pit, feya que tant sos pares com sos germans y'ls altres germans de la part de Deu lo tinguessin aborrit y'l llensessin al carrer.

Rodava esma-perdut y queya de debilitat, puig ningú's cuydava d'ell.

Los insults, las pedradas y'ls molts cops que de totthom rebia lo varen fer fugir de la gent, anant a raurer a un bosch, ahont s'alimentava d'herbas y d'au-cells que sorprenia dintre de sos bonicoys niuhets.

Allí vivia fet d'ós y pell y

allí haguera romangut forsa temps a no ser un pobre que, al veurer a n'en Benet, va imaginar-se la manera de guanyarshi lo pá y alguna coseta més ensenyant-lo per tot arreu.

Sis anys transcorregueren visitant pobles y més pobles y, ja cansat d'aquesta vida, volgué reposar... Volia trevallar de lo que fos y ho va dir a son protector.

Aquest, que no era home de mals sentiments, va aproparli la idea, no sens avans ferli una sorpresa, y era aquesta lo donarli la meytat dels beneficis que a costa de'n Benet tots dos havían fet.

En Benet, veritablement agra-hit, va petoneijar ab deliri las mans de son salvador, a qui li feu saltar una llágrima de reconeixement, y després d'algunas reflexions per aquest fetas, varen despedirse.

Tan prompte pogué, arrendá un tros de terra, ab casa y tot, va conreu-harlo ab afany, y a mida que aná passant temps y més temps no resultava de bon tros tan estrafet com avans, puig creixent va perfeccionarse son cos.

Per casualitat aplegá a son protector un jorn que

aquest, ignorant de qui era aquella caseta, hi anà a fer capta, y s'hi acoblà ell y tota sa familia, tractantlos ab incomparable carinyo.

Més tart va casarse y tots visqueren contents y felissos.

QUIMET

Pera entendre lo negoci, no hi ha pas ningú com l'amo dels TITELLAS NARBON. Aquell ne sab.

Fa dos dias passava jo per la Rambla de Catalunya tot distret quan me sento un copet a la espatlla y 'm veig un senyor tot amable que'm diu:

—¿Ahont vas tan amohinat?

—A fer punta al llapis y a trevallar, sempre'n faig la cara jo d'amohinat.

—Donchs entra que't presentaré als actors de la meva companyia y't passarà'l mal humor.

Tal dit tal fet, no'm vaig fer pregar perque l'obsequi merexia tota la meva atenció.

La sala comensava a estar plena y vaig aprofitar los deu minuts que faltavan pera aixecar teló anant a saludar a las principals figuras de la companyia.

Al entrar en lo quarto del primer actor me vaig trovar que'n sortia un periodista ab un original a sota'l bras qu'era una obra pera estrenar, que acabava de llegir.

Vaig ser presentat y molt ben rebut. Lo primer actor es atent y simpàtic, porta bigoti negre, y es molt mes baixet que jo, al dar-me la ma no me la trobava pels dits; pera enrahonar ab mes desahogo lo vaig posar a sobre la taula y.... allavors m'arribava arran de la barba.

En lo quarto hi te moltes coronas de llorer y altres objectes d'art obtinguts en beneficis que ha fet. Me va regalar un retrato de tamany natural que'm cabia perfectament dintre d'una butxaca.

Es un artista complert.

Acabada nostra conversa vaig ajudar-lo a vestir y un cop en terra varem despedirnos quedant molt amichs.

Al entrar al quarto de la primera actriu, pera avisar-la varem donar dos lleugers copets a la porta y contesta-

ren jendavant! Desseguida me sorprengué una fina oloreteta de tocador que se'm enfilava nas amunt fins a fer-me estornudar—¡Jesus!—va dir ella; Gracias, vaig contestar, y aquet va ser lo nostre saludo.

Lo quartet es una monada; una celda clara, neta y simpática com la persona que la ocupa. Ella es rossa, també de mena petita y avispada, veu dolça y ben timbrada; pera parlar ab mes comoditat me vareig assentar a terra ja que no estava be que jo l'agafés pera posarla a sobre la taula com havia fet ab son company. Me va regalar una flor y quan estavam parlant de las obras que havían d'estrenar aquest hivern y del éxit que cada nit obtenen, un timbre inoportú va fer interrompre lo nostre diàlech. Vaig passar a la sala d'espectacles y ¡vaja!, lo quadro de companyia es de lo millor que hi ha a Barcelona y no cal dir que en *Los Novios burlados* obtenen una justa ovació del públich fent aixecar lo teló mes de 10 vegades. Lo decorat es tot nou y digne dels senyors Moragas y Alarma.

A mes dels AUTÓMATAS hi alterna un cinematógraf

molt clar, sense pampallugas.

Ja ho he dit, per cosas ben fetas als AUTÓMATAS NARBÓN, hi ha art y gust qu'es lo principal.

CRISTÓFUL

Magarrufas

Lo número vinent será especial, dedicat a la diada de Tots-Sants y a commemorar lo recort dels difunts.

Avis als anunciants

Tots los senyors que tingan ganas de afavorirnos ab sos anuncis, que's dongan pressa, puig son molts los que han demanat espay y tinch por que s'ho tindrán de fer a palletas. Condicions en l'Administració, de 7 a 8 y mitja del vespre.

Avis als corresponsals

Aquesta Administració recorda als pochs corresponsals qu'están en descobert procurin posarse al corrent sino volen deixar de rebre lo periódich. Poden enviar l'import ab sagells de 15 céntims o ab "Libranzas del Giro Mutuo".

Historia del noy Gana

1 Un dia de tramontana
va neixé 'l noy de la Gana.

2 Per atrevit y alamat
a tothom te marejat.

3 Prompte agafa 'l primé enfi
de mamar-se tant lo dit.

4 A estudi 's menja 'ls papers.

5 May trobava 'l menja amareh.

6 Quan rès nor montar tenia.

4. A estudi's menjà 'ls papers
y pa-sech suca als tinters.

7. S'atipava com los gossos
pels carrers escurant ossos.

10. Cataplasmas y pegats
tots se's menjava a grapat.

5. May trobava'l menjà amarrich
igual que l'avi del parch.

8. Y's menjava molt formal
la pintura d'un fanal.

11. Y per fi'l van trová un dia
fent badalls... pro d'agonia.

6. Quan res per menjar tenia
ensumant s'enfrentenia.

9. Resultant que va fer llit
en Gana, d'un fort enfi.

12. Del noy Gena apreneu tots
l'exemple, en quets quatre mots.

NE-NTIS

COLABORACIÓ INFANTIL

Lo lleminer

En Quimet era un xicot molt lleminer. La seva mare sempre li deya: Noy, mira que si lleminejas un día t'escarmentarán, pero ¡cal ell no'n feya cas. Cada día anava al rebost, y avuy un pressech, demá un rahím, lo cert es que la fruyta anava baixant.

Lo seu pare, qu'era qui guardava la fruyta pels senyors quan pujessin, s'adoná de la baixa, y volguent sapiguer qui era l'aixerit, va posar mans a l'obra pera descobrirlo. Se'n aná a la figuera de moro, arrencá unas quantas fullas, que ja sabeu están plenas de punxas, y las fregá per sobre la poca fruyta que quedava.

Al endemá, en Quimet torná a fer lo mateix que tots los días. Agafá un pressech dels més grossos, y caixalada aquí, caixalada allá. Pero noy, al cap d'unas quantas mossegadas se sentí una picó y unas punxadas

als llabis y llengua que li feren arrencar plors y crits que feyan fredat.

Y alashoras son pare li va calmar lo mal ab unas quantas pallissas, de las que sempre més se'n recordarà, y d'aquesta feta may més ha lleminejat res sino lo que li donan los seus pares.

Per lo tant, bons amiguets l'exemple vejeu ben clá, no volgueu ser lleminers pel mal fi qu'us pot doná.

FLORENCI VIRGILI
(13 anys).

Al meu company

Tú, bon amich PATUFET, ets un noy molt aixerit, qu'encar que sigas petit sempre has estat bon noyet. En cada setmana un cop fas una *entremaliadura*, com la endiestrada criatura que may estar quieta pot. També portas, hi ha vegadas, d'aquellas máximas bellas, y alguns cops també *titellas*, *conversas* y *endevinallas*. Sempre portas molts *ninots* fets d'en Nano, del Nen-Tit y d'en Pep, y molt bonichs *qüentos*, *aucas* y *bons-mots*. Visitas cada setmana als artistes catalans, fins los monuments més grans de la patria catalana. Per avuy res més te dich; adeu, aymat PATUEET, que't conservis alegret t'ho desitja ton amich,

RAMON BAIXERAS (13 anys)

Lo noy dolent

Veusaquí qu'una vegada era un noy molt dolent, pero molt dolent, y aquest noy no tenia pare. La pobre de la seva mare sempre li deya: —Si no fas més bondat te tancaré al Hospici; pero aquell noy no'n feya cas.

Sempre anava ab noys dolents com ell.

Un día la seva mare se va formalisar y li va dir:

—Nasi, lo día que't veig anar ab aquets noys te trauré de casa.

Veusaquí que quan sa mare va ser fora, ell que's arregla lo farsell y va marxar.

Quan la seva mare va tornar a casa, ja'l va trobar fora. Van passar dos horas, ne van passar tres, y'l noy no hi havia anat. Va venir lo vespre y'l noy encara no hi havia compa'egut.

La pobre mare prou lo va buscar per tot arreu, pero cá, no'l va trobar enlloch. ¡Fins va mirar si era a la presó!

Va passar un any, ne van passar dos, y res; pero veusaquí qu'un día, no sé cóm, va sapiguer que'l seu fill havia mort en un presiri, y allavors ¡pobre mare, ne voleu de plors! Tant va ser lo

disgust, que al cap d'un mes va morir.

Nens y nenas, sigueu obedients: no volgheu fer com aquest noy dolent; cregueu als vostres pares y aixís tothom vos estimará.

A. SALADRIGAS Y COSTA
(14 anys.)

Lo pollet

Aixerit y petitet
un pollet hi havia
y molt bufonet.

Molt prompte se va fer gran
y a tots ressidava,
com si tingués tam.

Tots los amichs que tenia
fugian corrents
quan ell hi venia.

Y al veures abandonat
va morir de tret,
com cástich sagrat.

JOAN MONSALVATJE

Preparantse

Com que s'acosta lo fret
EN PATUFET ja's prepara,
respallantse's pantalons,
la ermilla y la americana.
Se posará uns guants de pell,
unas sabatas forradas,
y trempat com sempre es ell
fará la gran passejada.
Al véurel vestit aixís
la pregunta se m'escapa:
¿Voldrás fer també'l senyor
y't posarás gorra y capar?

JOAN VILÁS (13 anys)

L'assistent llest

Un jove fill de Chiclana (provincia de Cádiz) va ser elegit soldat, y'l día que marxá tota la seva familia va acudir a l'estació pera despedir-lo, y no cal pas dir que la seva mare estava feta un mar de llàgrimes.

Va marxar cap a Madrid, qu'era al lloch ahont estava destinat. Als tres mesos ja feya d'assistent a un jove capitá, que li va dir:

—Jo vull un assistent llest, que ab una paraula entengui tot lo que necessito, com per exemple dich: Vull vestir-me. Tu ja tens de portar lo ros, l'uniforme, l'espasa y tot lo del cas, ¿entents?

—Zi zeño—li va conestar l'assistent, que, com ja he dit, era andalús.

Ja feya sis mesos que tot anava bé quan un matí, antes d'alsarse lo capitá, va dirli: ¡Asistente!

—¡A la orden!—va responder l'assistent fent lo saludo militar.

—Escolta, avuy no'm llévaré; estich una mica malalt y...

Escoltar aixó l'assistent y sortir disparat va ser cosa d'un segón. Als deu minuts

tornava y, fent lo saludo militar, va dir:

—Mi capitán, en la puerta aguardan er médico, er boticario, er cura, los tantos oléos, er coche e muertos y los enterraones.

PAU VILA
(12 anys)

Lo darrer adeu

A la posta del sol
mon pare pitjó's troba,
y prompte moribond
la enfermetat lo posa.

Tots mos germanets ploran,
la mare també ho fa,
pensém que potsé encara,
encara's salvará.

Ab trista pena,
dolor fatal,
s'acosta l'hora
que res hi val.

Germanets, no plorém més,
femli tots un dols petó,
ja es al cel, preguém per ell,
¡pare! ¡queieu te perdó!

FRANCESC BOIX

Lo ramellet

—¿A qui'l portas, nen Antón,
aqueix hermós ramellet?

—A aquell que coneix tothom,
al aixeric PATUFET.

—Qu'es aquest qu'está pintat
al devant del seu diari?

—Sí. —Donchs, com qu'es dibuixat,
no'l voldrá pas, ni pensarhi.

JOAN LLENAS (13 anys)

Plany

Adeu per sempre,
pare estimat;
adeu per sempre,
que jo me'n vaig.

A llunyas terras
m'han de portar,
pe que jo mori
lluny de ma llar.

Adeu, mareta,
Adeu, germans,
la lley dels homes
m'ha fet soldat.

JOSEPH M.ª CASAS (9 anys).

Excursió

L'altre dia uns amiguets,
companys meus d'educació,
me varen veni a trobar
pera fer una excursió.
Y demanantho als meus pares
me varen donar lo sí,
y prompte allargant las camas
nos posarem en camí.
Al esser a Vallvidrera,
en un lloch tan renombrat,
varem anar pel darrera,
que s'hi veuen Montserrat.
També's veu una caseta
tan blanca com una neu,
qu'es allà hont lo pobre poeta
entregà sa vida a Deu.
Varem riure y vam saltar,
y ab alegria complerta,
ab dalit vam esmorsar
ab la gana ben berta.
Y després d'esmorsar be,
tot saltant varem marxar
hasta arribà al meu carré
que ja era hora de dinar.
Y vareig dir als meus pares
qu'estava molt contentó,
y que'm quedavan més ganas
de fer un'altra excursió.

LLORENS SANS

- Juguem a balas. Peret?
—No, perquè'm fas la patota.
—Donchs, vols jugar a pilota?
—Aixó per quan fassi fret.

Epígrama

La Pepa Mandra enrahonava
tot escombrant la escaleta
ab en Jan y sa filleta,
y aquesta al pare ensenyava
una cosa que rodava,
pegantla ab un tros d'estaca:
—¡Papa, mirala qu'es maea!
—Sí, que ho es— diu, y pensant
la Pepa que a ella ho dirant
diu:—¡Y encara em diuhen vaca!!
LLUISET SADURNÍ (14 anys)

* * *

—Gasteu moltes bromas, Blay;
ya dirme un jocn l'Enriquet,
y jo li vaig di: —Aixó ray,
més ne gasta EN PATUFET
JOSEPH M. FARRÉ

Tafanerías

Contestació a las preguntas del núm. 41

Anibal no fou emperador; car de petit son pare li feu jurar odi etern a Roma, y continuament tenia guerras contra'ls romans.

Oli, extracte de olivas, es comestible.

Col no es llegúm: s'enten per llegúm lo fruyt de las plantas lleguminosas, com son monjetas, fabas, etc.

Bel s'escriu ab V. Escrit ab B significa la veu de las ovelas.

PERE COROMINAS DE C.

ENDEVINALLAS

AB PREMI

Una amiga molt simpática que no vol dir lo seu nom, m'ha fet present de un mocadoret, en lo quin hi ha brodat un nom de nena pera que'n fassi entrega a una de las mevas estimadas llegidoras.

Agrahint l'ofertament, y confessant que, com totas me son prou agradables

y no sé a quina triar, he resolt ferne un premi, que'l donaré en aquesta forma:

Premi únich

UN MOCADORET AB PUNTAS AB UN NOM BRODAT, JUNT AB UN BONICH PERFUMADOR

A la nena que endevini lo nom qu'hi ha brodat.

CONDICIONS

Las mateixas del número 42.

CORREU

Medallas: En Joan Gilli. —Cintet Tolerà.—Llorens Ramonet.—Josuset Torres.—Llorens Badell.—E. C. Homs.—J. Castell.—Joseph Massó y Ventós.—Miquel Miró.—Ricart Valls.—Joseph Vilarau.—Joan Taxidó.—F. Baldelló.—Enrich Domenech.—J. Durán.—Joseph Alsina.—Joseph Aguilar.—Camilo Rodón.

Pau Vila, agafi temas més nous. Tindrè present lo altre.—Lluís G. Homs, ja pot passar lo dia que vulgui de 7 y mitja á 8 y mitja del vespre.—Baldomer Garriga, no resulta.—J. V., moltes mercès; procuraré aprofitar quelcom.—J. Civera, será corregit.—Lluís Domenech, los dibuixos han d'estar fets en tinta negra (xina si pot ser).—Antoni Miró, lo seu treball es molt llarch y d'una índole especial; no sé si'l podré complaure.

Quedan més cartas pera contestar.

AUTÓMATAS NARBÓN

Lo molt graciós y aplaudit **LOS PROMESOS BURLATS** sainete en quatre quadros:

Ab magnífich decorat dels senyors Moragas y Alarma. Xistosas coplas y ball cómic.

Sessions a las 5 y 6 de la tarda y 9, 10 y 11 de la nit

Los dijous SESSIONS DOBLES INFANTILS per la tarda

Camisería y Corbatería

DE

Jaume Sans

Boquería, 32

BARCELONA

●● Especialitat en las camisas a mida ●●

Als nens y nenas que comprin en la Casa, se'ls obsequiará
ab una artística postal

Agustí Costa Grande

Cirurgiá Dentista

CASP, 34, 1.er, 2.^a

(Devant dels PP. Jesuitas)

Los mellors, més moderns
y econòmichs retratos
s'obtenen en la acreditada

FOTOGRAFÍA

HISPANIA • Pelayo, 50, pral.

Director: Joseph Banús

TREBALLS PERA'LS AFICIONATS

OBRADOR DE PLATERÍA

DE

M. y A. ARAGONÉS

Objectes pera certamens

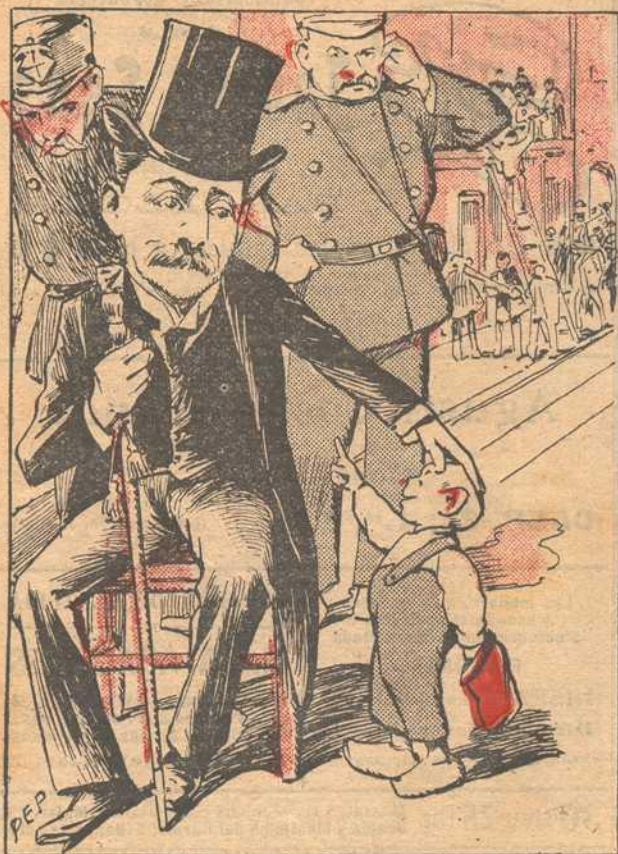
Objetos de arte de toda mena
Especialitat en las rel·ligiosas

Montjuich del Bisbe, 3

30 dtxas 25 Ptas.

Massatge per técnichs especialistas. Major, 15,
Gracia y Montjuich del Carme, 5 (Banys de Solé)

L'enderroch del Paralelo

—Sr. Lluç, la enhorabona
per lo enèrgich qu'ha sigut.

—He cumplert com he pogut
lo desitj de Barcelona.